

Efézusi levél 6 : 21 – 24.

„*Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem, és hogyan élek...*”

Kell, hogy tudják a többiek? Kik a többiek? Közeli hozzátartozók, távolabbi ismerősök? Ha igen, miért? Miért akarom megosztani? Személyesen, levélben, online felületen? Miért tárom a nyilvánosság elé örömeimet, problémáimat, hiányaimat? Megértést, támogatást, segítséget szeretnék? Küldöm SOS jelzésként? Vagy, fel akarom hívni a figyelmüket valamire, óvni őket csapdától, veszélytől, ne a maguk kárán kelljen megtanulniuk? Netán, (a költő szavaival): „szeretném, ha szeretnének”, de legalább figyelne valaki rám?

Itt másfajta válasz áll előttünk: „...*megvigasztalja szíveteket*”.

Miért is jelenthetett akkor ott az efézusiak számára, és most, a 21. században számunkra vigasztalást az, hogy az apostol hogyan élte meg a mindennapokat?

Hogyan bátoríthatja meg a mi szívünket, akikre most - otthonainkba visszahúzódva -, fokozott erővel tör rá a vágy: „*Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem, és hogyan élek...*”

1. Békesség Istennel - békesség önmagammal.

Ez a néhány sor az efézusi levél záradéka. Ezért, jobban értjük, ha visszatekintünk benne. Előtte volt szó a munka világáról, vezető és vezetett viszonyáról, családi életéről, ezen belül szülő-gyermek kapcsolatról, férfi és nő szerepéről, férj és feleség kapcsolatáról, a valódi ellenségünkről, (nem a másik ember!) arról a fegyverzetről, mellyel győzelmesen vívhatjuk ellene harcainkat.

Vagyis, rólunk van szó, életünkről, azokról a területeiről, ahol éljük a mindennapjainkat. Ahol örömeik aranyozzák be a napjainkat, sikereket érünk el, s ahol ugyanakkor csalódások, olykor veszteség fájdtja a szívünket. Ahol a kezünk egyszer simogat, ölelésre indul, vállveregetéssel biztat, máskor dühünkben ökökbe szorul, ha nem lecsap. Ahol a beszédünkkel egyszer kedvesen cirógatunk, lelket öntünk a másikba, máskor meg kétségbeesésbe taszítjuk, porig alázzuk, netán semmibe vesszük.

Mind erre persze mondhatjuk, oké, de hát ezekről máshol is van szó. Mostani, karanténos napjainkról is. A média különböző csatornáin olvashatunk, hallhatunk, láthatunk beszámolókat. Visszagondolok egy ötgyermekes anyukáéra, aki leírta, mit jelent számára az, hogy „egyszerre tanítok három évfolyamon, vagyok óvónő, dajka és kisgyermekgondozó. Fejlesztőpedagógus, edző, nyelvtanár, minden szakos tanár, szakácsnő, védőnő, takarítónő, anya, feleség és hulla fáradt”.

Itt, az Efézusi levélben azonban életünk területei egy nagyobb összefüggésben jelennek meg. Az 1-4 fejezet tartalmazza mindezt. Mivel a Bibliaolvasó Kalauzunk alapján a mögöttünk álló napokban olvashattuk a levelet, frissen élhet bennünk. Az apostol pedig a levelét befejező áldásban mintegy összefoglalja:

„*Békesség a testvéreknek és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust.*”

Vagyis, életünket az Isten szerető ölelésébe helyezhetjük, a már emlegetett területeivel együtt az ő szeretetteljes hatalma alá. Az Efézusi levél azzal indul, hogy Isten így képzelte el az életünket, erre választott ki bennünket.

Amíg ugyanis az ember saját maga az életének főszereplője, addig tulajdonképpen két változat létezik számára: egyik a tragédia, másik pedig a komédia. Ha sajnálgatjuk magunkat, azt méricskéljük, miből, mennyiről maradtunk le, addig tragédia az életünk. Könny és

szomorúság, veszteségek felsorolása, hiányok katalógusa. Másnak ez is megvan, amaz is, nekem pedig nem jutott. Ha viszont azt hisszük, hogy minden leszakított virág csakis és kizárólag azért nőtt, hogy azt mi a kalapunk mellé tűzzük, és eldicsekedjünk vele, mint életünk újabb diadalával, akkor komédia az életünk: egy fajta mulatozás, újabb és újabb mámorok és győzelmek elkönyvelése, talán trófeák gyűjtögetése.

Egyikből is, másiból is jó fölébrednie az embernek.

A mindennapokból tudjuk azonban, hogy mennyire nem mindegy, mire kell fölébrednie az embernek. Hiszen, ha semmi reménykeltőt nem várhat, ha semmi olyat nem lát, amiért érdemes, akkor sokkal nehezebb a felkelés.

Mostanában, több fiatal is sóhajt így fel: de jó lenne még gyerekek lenni. Bevallom, s most lehet, hogy lesznek, akik a fejüket csóválják, megértem őket. Szíven ütöttek a következő sorok, melyeket egy fiataloknak szóló oldalon olvastam:

„Ha valami égbekiáltóan hiányzik ebből a mai világból, az nem más, mint a család, s mindaz, amit a család adhat. Nem tudom anyád szerette-e apádat, s fordítva, nem tudom, hogy mennyire tisztelték egymást, hogy együtt vannak-e még, vagy bárcsak ne lennének. Azt viszont tudom, hogy hiányoznak a normális családok ebből a mai világból, azok a családok, ahol az ember megtanulhatta és elsajátíthatta azokat az alapvető viszonyulásokat, amik kellenek az élethez. Látni és érezni azt, ahogyan a férfi képes vezetője és feje lenni a családnak, szikla szilárd jellemmel és kitartással küzdeni az övéiért, helyállni, emelni és segíteni.

Belesimulni az anyák oltalmazó szeretetébe, látni azt, ahogyan az anyánk felnéz az apánkra és tiszteli őt, azért, amit és ahogyan tesz, vagy ami csak egyszerűen önmaga.

Tele a világ beteg kapcsolatokkal, beteg házasságokkal, a legtöbbször azért, mert nem volt hol a normálist megtanulni, elsajátítani, s több példát láttunk a gyűlöletre, a haragra, mint az igaz szeretetre. Erre mi, a mai fiatalok csak legyintünk, talán éppen azért, mert már mi magunk sem hisszük el, hogy lehet még normális valami ezen a világon. Akkor, amikor a telefon okosabb, mint a tulajdonosa, amikor gombnyomásra működik minden, amikor szíveket tudunk kicserélni, akkor sem tudunk mit kezdeni a legfontosabb emberi kapcsolatok hiányával.”

Idáig az idézet.

Az Ige viszont azt a lehetőséget hirdetni fiatalnak és kortól függetlenül mindenkinek: lehetünk újra gyermekek. Gyermekek, akik visszatérünk az atyai házba, Istenhez. Van valaki, aki éppen arra vár, hogy kimondjuk azt, amit ebben a teljesítmény- és haszoncentrikus világunkban nem ajánlatos: nekem ez nem megy. Nem tudok megbirkózni a nehézségekkel. Nem tudok mit kezdeni az életemmel. Nem tudok bízni már magamban sem, másban sem. Azt sem tudom, szerethető vagyok-e, de azt sem, én képes vagyok-e a szeretetre. Nem tudok hűséges lenni, lehet nem is akarok? Azt sem tudom, akarok-e magam körül embereket? Baj van velem? Vagy ne is foglalkozzak ilyen gondolatokkal? Magamon sem tudok eligazodni, nemhogy a világban... Uram, könyörülj rajtam!

Isten kegyelmi tette, hogy a Hozzá irgalomért kiáltónak felragyogtatja Krisztust, az ő áldozatát. Benne már könyörült rajtunk, Benne már megbocsátott nekünk.

Pál apostol élete is ettől változott meg, hogy felragyogott neki Krisztus. Neki, akiben olyan mértékű gyűlölet volt a Krisztus követői iránt, hogy ezzel az egyáltalán nem hízogó képpel lehetett jellemezni: „*fenyegetéstől és öldökléstől lihegve...*”

Belerendült a szíve, élete az isteni szeretet nagyságába. Abba, hogy Jézus Krisztus halálos

szeretettel szeretett a golgotai kereszten. Még őt is. Még minket is... Ennek a szeretetnek engedve, fakadt fel belőle a kérdés: *Uram, mit cselekedjem?* Uram, légy te a főszereplője életemnek!

Az Istennel való megbékélés áldott következménye lett, hogy magával is megbékélt. Isten Lelke világosságában utána tisztán látta, honnan emelte ki őt Isten, miből szabadította meg. „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.*” (1. Tim. 1:15), ugyanakkor alázattal, de megint csak Isten Lelkétől bizonyosságot nyerve, hirdette, élte: „*Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak...*” (Róm. 8:1)

Mindebből, az Isten szeretetének, kegyelmének elfogadásából következett, hogy nem magával bajlódott folyamatosan, hanem felszabadult mások elfogadására, hordozására.

Vajon, nekünk nem a magunkkal való bíbelődésben folyik el sok energiánk? Keveselljük képességeinket, elégedetlenek vagyunk adottságainkkal, bajlódunk a kinézetünkkel (a karantén alatt előjött az ősz haj kérdése...).

Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretete az, amely felül tud ezeken emelni bennünket. Ő tud józanná tenni ezekben a kérdésekben is. Végül is békességre vezet önmagunkkal is.

2. El nem múltó szeretet Jézus iránt – embertársaink szeretésében

Mondtuk: a levél záradéka ez a pár sor. Azt is, hogy a levélben előtte óriási magasságokat járt be az apostol, amint Istennek arról a munkájáról beszélt, hogy Krisztusban egy új emberiséget teremtett magának. Felmutatta Pál, hogy mit jelent méltóan élni ehhez az elhíváshoz – családban, hivatásban, majd megerősített, hogy álljunk meg a gonosz elleni harcban. Ezek után következik ez a felolvasott pár sor. Mondhatjuk: semmi különös, csak pár személyes közlés és az elbúcsúzás. Egyébként is, más levelei is így fejeződnek be, még ha némelyikben hosszabb is a köszöntések sora.

Valóban csak ennyi?

Az apostol fontosnak tartja, hogy az efézusi gyülekezet tagjai halljanak többet a mindennapjairól. Azokról a napokról, amelyeket börtönben tölt, bilincsek között. Ezért Tükhikosz, aki viszi a levelet, saját szavaival fog beszámolni az apostol helyzetének részleteiről. Mindezzel pedig az Pál célja, hogy bátorítsa, vigasztalja a címzettjeit. Gondolkozzunk kicsit ezen. Levelek mennek és jönnek, követek viszik a hírt, hozzák a hírt, és - amint korábban Pál beszélt erről - ő imádkozik a gyülekezetért, és azokat is kéri, hogy imádkozzanak érte.

John Stott jegyzi meg kommentárjában, hogy Pál célja a levelezés, a látogatás és az imádság által az, hogy egyre szorosabbra vonja a *személyes kapcsolatot* az efézusiakkal.

Hiszen, amiről írhatott eddig a levélben, az Isten új teremtése, nem pusztán teológiai elmélet; az éppen ebben, a szeretetkapcsolatok elmélyítésében mutatkozik meg.

„*A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múltó szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust*”.

Megértette, hogy ennek az el nem múltó szeretetnek a szíve pedig az, amit Jézus így mondott halála előtt: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.*” (János ev. 13:34). Ha engem szeretsz, szeresd a melletted lévő embert. Konkrétan, részletekbe menően, tettekkel, elhordozva nehézségeit, kitartóan, újra és újra megbocsátva, szeresd!

Pál pedig gyakorolja. Nemcsak az efézusi gyülekezet tagjai iránt, hanem más leveleiből tudjuk, a börtönőrei iránt is. Nem gondolja azt, hogy most itt, a börtönben nem lehet, ez nem

az a helyzet, bezártságban, emberileg kiszolgáltatottságban, tétlenségre kárhozthatva. Azt sem, hogy ezeket, akik akadályoznak engem, ellenemre vannak...

Az el nem múló szeretet, amellyel szereti Urát, Jézust, mind ebben megjelenik.

Miért lehet erre szabad? Azért, mert tudja, hogy ez a konkrét valóság, amiben él, az Úr előtt van, az Úr tudtával van. S Ő munkálja, hogy Pál ezt a helyzetet magához ölelve, el nem múló szeretettel szeresse Őt.

„Hogy pedig ti is megtudjátok, mi van velem, és hogyan élek...”

A kegyelem legyen velünk is, hogy megbékélve Istennel, önmagunkkal, minél többünk folytassuk így: tanulom el nem múló szeretettel szeretni Jézust, azáltal, hogy Vele együtt és Általa szeretem a nehezen szerethetőt, netán egyenesen szerethetlent is. Ámen.